

které je skutečně vylučovalo z účasti na dražbě. Že z činnosti obžalovaných měla dle úmyslu obžalovaných vzejít škoda eráru i F-ovým zjišťuje rozudek výslovně ve výroku. Aby skutečně škoda vzešla, se ke skutkové podstatě zločinu podvodu nežádá; stačí, může-li vzejít a zamýšlel-li ji pachatel způsobiti.

Čís. 2035.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.)

Pachtel, jenž byl dříve (než spáchal nový čin) odsouzen pro trestný čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, nemůže být před uplynutím lhůty §u 2 zákona znovu podmínečně odsouzen bez ohledu na to, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán.

(Rozh. ze dne 25. června 1925, Zm I 327/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 29. ledna 1925, pokud jím byl obžalovaný Václav F. odsouzen pro přešupek podle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. podmínečně, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou 1 roku a prohlásil odsouzení obžalovaného nepodmíněným.

Důvody:

Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud povolil obžalovanému podmínečný odklad výkonu trestu přes to, že zjistil, že byl již dříve, — a to před spácháním trestného činu, který jest předmětem napadeného rozsudku — odsouzen rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 27. dubna 1923 pro zločin zpronevěry k žaláři 1 měsíce, podmíněně, se zkušební lhůtou dvouletou, při čemž bylo vysloveno, že skutek byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Budiž podotknuto, že se obžalovaný nového činu (přestupku §u 3 zák. o maření exekuce) dopustil v létě 1923, tedy ve zkušební době uvedeným rozsudkem mu uložené. Nalézací soud má za to, že, byl-li někdo odsouzen pro čin, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně a dopustil-li se pak ve zkušební době nového činu, který byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, jak tomu je v tomto případě, není vyloučeno nové podmíněné odsouzení, t. j. že nemá místa ustanovení §u 2 zákona o podmíněném odsouzení o vyloučení tohoto právního dobrodiní. Avšak pro tento náhled nalézacího soudu není v zákoně opory. § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. stanoví výslovně, že podmíněné odsouzení je vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší 3 měsíců nebo vůbec pro čin, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných. Poněvadž zákon v obou případech vylučuje podmíněné odsouzení naprosto, nerozeznáváje dále, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchán, jest okolnost, zdůrazňovaná prvním

soudem, že jde pouze o přešupek §u 3 zákona o maření exekuce, a ne o čin spáchaný z důvodů nízkých a nečestných, pro otázku přípustnosti podmíněného odsouzení zcela lhostejnou. Druhý odstavec §u 2 zákona sice stanoví, kdy omezení prvního odstavce neplatí, avšak v tomto případě není žádný z těchto předpokladů splněn. Z ustanovení obou těchto odstavců §u 2 jest zřejmo, že úmysl zákonodárcův směřoval k tomu, by pachatel, který byl již dříve (než spáchal nový čin) odsouzen pro trestný čin, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných, mohl býti znovu podmíněně odsouzen teprve po uplynutí jisté minimální doby od posledního odsouzení, bez ohledu na to, jakého druhu je nový čin a z jakých pohnutek byl spáchan. V tomto případě obžalovaný, byv dřívějším rozsudkem odsouzen pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných podmíněně se zkušební lhůtou dvouletou, mohl by býti podle druhého odstavce §u 2 zákona odsouzen podmíněně pro nový čin teprve po uplynutí 10 let, počínaje okamžikem, kdy bylo vysloveno, že se osvědčil, případně kdy byl trest vykonán, nebo pravoplatně prominut, nebo jeho výkon promlčen. Poněvadž tu těchto předpokladů není, bylo dle zákona nové podmíněné odsouzení vyloučeno. První soud, vycházející z právně mylného výkladu zákona, překročil svým výrokem o podmíněném odsouzení své trestní oprávnění a zavínil tak zmatečnost rozsudku podle čís. 11 §u 281 tr. ř.

Čís. 2036.

Lstivé předstírání rovná se svémocnému věznění nebo jinakému svémocnému překázení v užívání osobní svobody ve smyslu §u 93 tr. zák. jen tehdy, je-li jím v dotčené osobě vyvolána (mylná) představa, že jest uvězněna nebo že jsou tu jiné překážky, pro které jí není možno, aby se pohybovala podle své volné vůle, takže se cítí zbavenou možnosti volného pohybu.

Hluboký spánek lze s hlediska pojmu bezbrannosti a bezvědomí v §u 127 tr. zák. vytčeného klásti na roveň §em 125 tr. zák. předpokládanému stavu neschopnosti k odporu, přivoděnému obmyslným omámením smyslů výhradně tehdy, ustala-li spánkem činnost smyslů znásilněné (znásilňované) ženy, takže vůbec nepostřehuje, že se na ní vykonává soulož.

Souběh zločinů podle §§ů 93, 125 tr. zák. s přešupkem §u 516 tr. zák. a s přešupkem §u 20 čís. 2 zákona z 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n.

Ku zločinu podle §u 93 tr. zák. stačí po subjektivní stránce vědomí pachatelovo, že někoho proti jeho vůli obmezuje v osobní svobodě; v objektivním směru se vyžaduje, by omezení osobní svobody, nespočívá-li přímo ve svémocném věznění, blížilo se mu alespoň kvalitativně.

(Rozh. ze dne 25. června 1925, Zm II 187/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojme ze dne 20. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem